

поведе по едно отъ тепетата, наречено Дановъ хълмъ въ честь на Хр. Г. Дановъ, който пръвъ презъ турското робство откри българска книжарница и печатница, печата и издава книги, карти и учебници. Името на Хр. Г. Дановъ е тѣсно свързано съ развитието и напредъка на учебното дѣло и на българското училище.

Дановъ хълмъ е срѣдъ града. Околовръстъ е застроенъ съ множество къщи, но нагоре той е паркъ — мѣсто за разходка. По него сж прокарани алеи (пѣтеки), край които се издигатъ високи дървета. Излизаме на върха и оставаме захласнати.

Очитъ ни се взематъ отъ широкото и равно поле. Каква красива гледка! На северъ презъ самия градъ тече голѣмата тракийска рѣка, Марица, блѣснала на слънце. Задъ нея градътъ продължава. Дълъгъ мостъ съединява дветъ части на града. Насѣдали по скалитъ на самия връхъ, ние се радваме ту на самия обширенъ градъ, ту на необятното поле, ту на Родопитъ, които сж много близко на югъ, ту на далечната гледка на Срѣдна-гора и Стара-планина. Картината е неопи-суема. Тя трѣбва да се види, за да се почувствува нейната красота.

Пловдивъ, казватъ, е столица на южна България. А той наистина е билъ столица. Следъ освободителната война европейскитъ държави разпокъсаха България на части. Северна България остана свободна, а Южна — полусвободна. Дветъ Българии бѣха две отдѣлни български държави. Южна България се управляваше не отъ князь или царъ, избранъ отъ народа, а отъ управителъ, назначенъ отъ турския султанъ за петъ години.

Българитъ не останаха доволни отъ това. Тѣ не искаха турцитъ да се мѣсятъ въ нашитъ работи; тѣ не искаха между северна и южна България да има граница. Тѣ искаха дветъ Българии да сж една държава, една сила, съ единъ царъ, едно управление и една войска.

Млади буйни българи намислиха насила, въпрѣки волята на султана и на европейцитъ, да се съединятъ съ северна България. Тѣ тайно подготвиха народа за съединение. Въ селата и градоветъ се образуваха